

Junak.

Maloruski motiv.

Imela vdova sina sokola,
ga je vzredila, v vojsko pustila
in pri slovesu ga vpraševala:
„Sinko moj dragi, detece sladko,
kdaj k sivolasi majki se vrneš?“
In odgovoril sinko je sokol:
„Majčica draga, jadona ne plakaj,
k Bogu ne toži, k Bogu le moli!
Vrnem se k tebi šele tedaj,
ko potopi se pavovo perje,
mlinski pa kamen splava iz vode.“

Leto za letom k Bogu molila
je sivolasa majka za sina —
kar potopi se pavovo perje,
mlinski pa kamen splava iz vode.
Vstala je majka, oči obrisala,
šla je na goro daljno, visoko.
Fahajo mladi iz vojske junaki.

Vse starešine je povprašala:
„Videli vi ste sina sokola?“
„Videli v vojni, v bitki krvavi
sina sokola smo tvojega davi.
Diven junak tvoj sinko je bil,
silno sovragov je v vojni pobil;
slednjič sirotek je glavo izgubil,
dober junak je bil, vsak je ga ljubil.
Slavno smo zmago izvojevali,
dva bela konja proč iz bojišča
tvojega sina sta odpeljala,
bila s kopiti in rezgetala.
Teško pod njim so kolesa škripala,
ko smo vozili po beli ga cesti,
ko smo vozili ga tebi v naročje,
tebi v naročje sina junaka.“

In sivolasa majka zaplaka,
tihu, nezdrumno spi mladi sokol.

C. Golar.

Kužek.

Pa kako je zopet to,
da so ti oči zaspane?
Kadar človek zjutraj vstane,
jasno gleda mu oko.

„Ko si ti najslaje spal,
meni ni do spanja bilo:
da bi nič te ne zdramilo,
zvesto sem na straži stal.“

E. Gangl.

